

YLEISKANSALLISEN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSESTÄ

Sanan tietyssä mielessä vain yleiskansallinen vallankumous voi olla voittoisa. Se on oikein siinä mielessä, että vallankumouksen voittoa varten on välttämätöntä väestön valtavan enemmistön yhdistyminen taistelussa tämän vallankumouksen vaatimusten puolesta. Tuon valtavan enemmistön on koostuttava joko pelkästään yhdestä luokasta tahi eri luokista, joilla on joitain samanlaisia tehtäviä. Myös Venäjän nykyisen vallankumouksen suhteen pitää tietenkin paikkansa se, että se voi voittaa vain yleiskansallisena vallankumouksena tämän sanan *siinä mielessä*, että tämän vallankumouksen voitolle on välttämätöntä väestön valtavan enemmistön tietoinen osallistuminen taisteluun.

Mutta siihen rajoittuukin kuluneen „yleiskansallinen” vallankumous-sanonnan ehdollinen oikeellisuus. Tästä käsitteestä ei voi tehdä mitään pitemmälle meneviä johtopäätöksiä, paitsi edellä mainittua, joka on oikeastaan yleisesti tunnettu totuus (järjestyneen ja hallitsevan vähemmistön voi voittaa vain valtava enemmistö). Sen vuoksi sen soveltaminen yleisenä kaavana, mallina, taktiikan kriteerinä on kerrassaan virheellistä ja syvästi marxilaisvastaista. „Yleiskansallinen vallankumous”-käsitteen pitää osoittaa marxilaiselle, että on analysoitava tarkasti ne *eri* luokkien erilaiset intressit, jotka käyvät yhteen tietyissä määritellyissä ja rajoitetuissa yhteisissä tehtävissä. Tämä käsite ei voi missään tapauksessa palvella sitä, että sillä *hämättäisiin*, estettäisiin tämän tai tuon vallankumouksen kulussa tapahtuvan luokkataistelun tutkimista. „Yleiskansallinen vallankumous”-käsitteen tuollainen käyttäminen on täydellistä luopumista marxilaisuudesta ja palaamista

pikkuporvarillisten demokraattien tai pikkuporvarillisten sosialistien vulgääriin fraasiluun.

Meidän oikeistosiipeen kuuluvat sosialidemokraattimme unohtavat usein tämän totuuden. Vielä useammin he unohtavat sen, että *sitä mukaa kuin vallankumous kehittyy, muuttuu luokkien keskinäissuhde vallankumouksessa*. Vallankumouksen kaikkinaisen todellinen edistys on yhä laajempien joukkojen vetämistä liikkeeseen,— siis luokkietujen suurempaa tietoaamista,— siis poliittisten ryhmittymien, puolueyhmittymien selvempää määräytymistä ja eri puolueiden luokkafysionomian täsmällisempää piirtymistä,— siis yleisten, abstraktisten, abstraktisuudessaan epäselvien ja epämääräisten poliittisten ja taloudellisten vaatimusten yhä laajempaa vaihtamista eri luokkien konkreettisiin, tarkoin määriteltyihin, *toisistaan eriäviin* vaatimuksiin.

Esimerkiksi Venäjän porvarillinen vallankumous, niin kuin kaikki porvarilliset vallankumoukset, alkaa kiertämättä yhteisellä tunnuksella: „poliittinen vapaus”, „kansan edut”, ja sitä paitsi näiden tunnusten konkreettinen merkitys selviää joukoille ja luokille vasta taistelun kulussa, vasta sitä mukaa, kun käytännössä ryhdytään toteuttamaan tuota „vapautta” ja antamaan *tietty* sisältö vaikkapa sellaiselle merkityksettömälle sanalle kuin „demokratia”. Porvarillisen vallankumouksen edellä, sen alussa, demokratian nimessä esiintyvät kaikki: sekä proletariaatti että talonpoikaisto yhdessä kaupungin pikkuporvariainesten kanssa samoin kuin liberaalinen porvaristokin yhdessä liberaalisten tilanherrain kanssa. Vasta luokkataistelun kulussa, vasta vallankumouksen enemmän tai vähemmän pitempiäaikaisessa historiallisessa kehityksessä tulee ilmi, että eri luokat käsitteivät tämän „demokratian” eri tavalla. Enemmänkin: tulee ilmi syvä kuilu eri luokkien etujen välillä, luokkien, jotka vaativat *erilaisia* taloudellisia ja poliittisia toimenpiteitä yhden ja saman „demokratian” nimessä.

Vasta taistelun kulussa, vasta vallankumouksen kehityksessä selviää, että toinen „demokraattinen” luokka tai kerros ei halua tai ei voi mennä niin pitkälle kuin toinen,— että „yhteisten” (muka yhteisten) tehtävien toteuttamisen pohjalla kehkeytyy kiivaita yhteenottoja niiden toteuttamisen *keinoista*, esimerkiksi vapauden, kansanvallan tuosta tai tästä asteesta, laajuudesta ja johdonmukaisuudesta,

siitä, siirretäänkö maa tällä vai tuolla tavalla talonpoikais-
tolle j.n.e.

Meidän piti palauttaa mieleen kaikki nämä unohdetut
totuudet selittääksemme lukijalle sitä väittelyä, jota hiljat-
tain käytiin kahden sanomalehden välillä. Toinen niistä,
„Narodnaja Gazeta”, kirjoitti toista, „Nashe Eho” lehteä
vastaan seuraavaa:

„Väestön ryhmittäminen puolueittain”, kirjoittaa „Nashe Eho”,
„tämä vallankumouksen mitä tärkein poliittinen opetus ja sen mitä
tärkein poliittinen saavutus II Duuman vaalien aikana,— on tosiasioin
osoittanut havainnollisesti yleiskansallisessa mitassa tuon laajojen
tilanherra- ja porvarikerrosten kääntymisen oikealle”. Aivan oikein;
mutta mieliala ja mandaatit, joilla varustettuina „vasemmisto”-edus-
tajat — eserrät, trudovikit ja kansansosialistit — saapuivat eri paikka-
kunnilta, ovat myös „osoittaneet havainnollisesti yleiskansallisessa
mitassa”, että tällä haavaa „kansaa” on melko suuresti kadettien
„perustuslaillisten illuusioiden” vallassa, että „kansaa” panee liian
suuria toiveita Duuman omintakeiseen toimintaan, että se huolehtii
liian paljon Duuman „varjelemisesta”. Juuri tätä norsuapa „Nashe
Eho” lehden kynäilijät eivät ole huomanneetkaan. He huomasivat
sen, *että* kansaa lähetti Duumaan, mutta he eivät huomanneet, *mitä*
varten se lähetti heidät sinne. Eiköhän „Nashe Eho” siinä tapauksessa
ole samaa mieltä siitä, että kehoittaessaan proletariaattia hyljeksimään
„yleiskansallisia” tehtäviä, se kehoittaa tätä eristäytymään ei ainoas-
taan porvarillisista „yhteiskuntapiireistä”, vaan myös pikkuporvarillis-
esta „kansasta”?”

Tämä on erittäin opettavainen ja merkittävä lauselmä,
joka paljastaa opportunistin kolme suurta virhettä: ensik-
sikin, verrataan toisiinsa vaalien tuloksia ja edustajien
mielialaa; se merkitsee, että kansan mieliala vaihdetaan
salaa edustajien mielialaksi, että syvällisemmästä, laajem-
masta ja perustavaa laatua olevasta vedotaan pinnallisem-
paan, suppeampaan ja toisarvoiseen *. Toiseksi, proleta-
riaatin horjumaton ja johdonmukaista poliittista linjaa ja
taktiikkaa koskeva kysymys vaihdetaan salaa tämän tai
tuon „mielialan” huomioonottamista koskevaan kysymyk-
seen. Kolmanneksi — ja *tämä on tärkeintä*, — „yleiskansal-
lisen vallankumouksen” vulgäärin demokraattisen fetishin
nimessä proletariaattia peloitellaan „pikkuporvarillisesta
kansasta” „eristäytymisellä”.

* Mitä „mandaatteihin” tulee, niin jätämme tuon perustelun kokonaan syr-
jään. Kuka pitää lukua vallankumouksellisista ja opportunistisista evästyksistä ja
mandateista? Kukapa ei tietäisi, miten monta sanomalehteä on lakkautettu
vallankumouksellisten evästyksen julkaisemisen takia?

Kahteen ensimmäiseen virheeseen pysähdymme mahdollisimman lyhyesti. Vaalit herättivät joukkoja ja osoittivat niiden hetkellisen mielialan ohella myöskin niiden *syvälliset intressit*. Marxilaisten ei lainkaan sovi vedota luokka-etujen (joita puolueyhmittyminen vaaleissa ilmentää) asemesta hetkelliseen mielialaan. Edustajien mieliala saattaa olla alakuloinen, mutta joukkojen taloudelliset intressit voivat aiheuttaa joukkoluontoisen taistelun. Sen vuoksi „mielialan” huomioonottaminen voi olla tarpeen määrittelyssä tämän tai tuon toiminnan, askeleen, kehoituksen y.m.s. *hetkeä*, mutta ei missään tapauksessa proletariaatin *taktiikkaa* määriteltäessä. Jos ajatellaan toisin, niin se merkitsee johdonmukaisen proletaarisen taktiikan vaihtamista periaatteettomaan „mielialasta” riippuvaisuuteen. Puhehan on koko ajan ollut nimenomaan *linjasta* eikä lainkaan „hetkestä”. Se, onko proletariaatti kyseisenä ajankohtana toipunut vai eikö se ole toipunut (niin kuin „Narodnaja Gazeta” arvelee),— tämä on tärkeää *toiminta-„hetken”* huomioonottamiseksi, mutta ei työväenluokan *toimintojen* taktillisen *linjan* määrittelemiseksi.

Kolmas virhe — pahin ja tärkein virhe: pelätään sosialidemokraattien tai (mikä on aivan samaa) proletariaatin „eristämistä” pikkuporvarillisesta kansasta. Tämä on jo kerrassaan sopimatonta pelkoa.

Mikäli eserrät, trudovikit ja kansansosialistit todella laahustavat kadettien perässä,— ja sellaista tapahtuu ja on tapahtunut hyvin usein, alkaen Golovinin äänestämisestä, edelleen kuuluisa haudanhiljaisuustaktiikka j.n.e.,— sikäli sosialidemokratia on *velvollinen* eristäytymään pikkuporvarillisesta kansasta. Jompikumpi: joko pikkuporvarillisen kansan horjunnat osoittavat, että pikkuporvarien luonne on yleensä epävakaa, osoittavat, että vallankumouksen kehitys on raskasta ja vaikeaa, mutta eivät merkitse sen loppua, sen voimien ehtymistä (näin ajattelemme me). Silloin sosialidemokraattinen proletariaatti, eristäytyessään pikkuporvarillisen kansan kaikista ja kaikenlaisista horjunnoista ja hoiperteluista, *kasvattaa* tuota kansaa taisteluun, valmentaa sitä taisteluun, kehittää sen tietoisuutta, päättäväisyyttä, lujuttua j.n.e. Tahi pikkuporvarillisen kansan horjunnat merkitsevät nykyisen porvarillisen vallankumouksen täydellistä finaalia (luullaksemme tällainen katsantokanta on *virheellinen*, eikä kukaan sosialidemokraateista ole suoraan

ja avoimesti puolustanut sitä, vaikka äärimmäiset oikeisto-sosialidemokraatit kieltämättä kallistuvat tuolle kannalle). Silloin sosialidemokraattinen proletariaatti on *myös velvollinen* eristäytymään pikkuporvariston hoiperteluista (tai petturuudesta) kasvattaakseen työläisjoukkojen luokkatietoisuutta ja valmentaaakseen niitä siihen, että ne osallistuvat suunnitelmanmukaisemmin, lujamielisemmin, päättäväisemmin seuraavaan vallankumoukseen.

Kummassakin tapauksessa ja kaikissa tapauksissa sosialidemokraattinen proletariaatti on ehdottomasti velvollinen eristäytymään pikkuporvarillisesta kansasta, *jonka keskuuteen ovat juurtuneet kadettien illuusiot*. Sen on kaikissa tapauksissa harjoitettava todella vallankumouksellisen luokan lujaa, johdonmukaista politiikkaa antamatta johdattaa itseään harhaan millään taantumuksellisilla tai poroporvarillisilla loruilla, koskivatpa ne sitten yleiskansallisia tehtäviä yleensä tai yleiskansallista vallankumousta.

On mahdollista, että tämän tai tuon voimasuhteen vallitessa ja epäsuotuisten asianhaarain yhteensattuessa porvarillisten ja pikkuporvarillisten kerrosten valtava enemmistö saa joksikin ajaksi lakeijamaisuus-, matelevaisuus- tai pelkuruustartunnan. Se olisi „yleiskansallista” pelkuruutta,— ja sosialidemokraattinen proletariaatti *eristäytyy* siitä koko työväenliikkeen etujen nimessä.

„Proletari” № 16,
toukokuun 2 pnä 1907

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan